

Un conte per escriure

No pot ser, Google no funciona i he de buscar un pintor del qual escriure un conte, anar-se'n a dormir amb moltes coses al cap no va bé. Comences a pensar i només te'n salva el son, i encara quan t'adorms no és que tinguis una nit tranquil·la. Perdoneu, millor que comencem per el principi.

No és precisament agradable despertar-se amb olor de femta, però bé, què he de dir jo sobre l'hort del veï.

-Aii!- Em sobresalto de cop.

Estic estirat. Unes punxes se'm claven a l'esquena. Em giro i ... palla?

I l'habitació...no, no és una habitació oi? No sé què és. M'aixeco i vaig cap a un fil de llum, suposo que és la porta.

-No hi ha dret -Em queixo- Volia dormir i ara sóc en un lloc que qui sap què és això- Murmuro.

Quan obro la porta quedo engegat per la claror, durant uns segons he de parpallejar.

-Nyeeec!

Es queixa la porta, li haurien de posar oli o greix.

Ara mateix passa un carro, em fico les mans a les butxaques però em rellisquen, miro cap a baix i veig que porto una roba molt rara.

Surto al "carrer", que no està asfaltat. Cosa rara també a Girona.

-Espera, un carro?- Dic amb curiositat.

No pot ser. Amb un parell de segons ja em tens sortint rabent per la porta anant a buscar aquell vehicle tant estrany. Quant atrapo el carro estic més cansat que una mula. El carro és de transport, ho sé perquè a classe en vam fer un taller, però malgrat tot és petit.

Veig un home que descarrega unes gerres molt petites tot i que semblen pesades.

Entro al que suposo que és la casa de l'home, però d'amagatotis i un cop a dins agafo el més semblant a una gorra (fa molta calor). Quan surto veig un arbre que a la capçada hi té una casa. Immediatament se m'acut passar-hi la nit i hi pujo, però en arribar-hi trobo una cosa que no m'esperava: és un taller d'art i després ho veig, les gerres. I tot de quadres per aquí i per allà.

També hi ha invents, veig unes ales i la panxa em fa rau-rau, penso que no tinc diners i aquells quadres són preciosos. Si agafés un quadre poster el podria vendre. És una habitació àmplia, segur que no se'n andonaria, per un parell de quadres i les ales em podria escapar, de fet no tinc on anar. Decideixo agafar dos quadres, les ales i fugir volant. Quan començo a volar em sento perfecte però aviat començo a baixar, intento aterrar tant suaument com puc a un llac. Però malgrat els meus esforços caic inconscient. L'últim gest que faig és deixar els quadres a la costa, no estic segur que ho hagi aconseguit. Passa molt de temps, potser una setmana...

Quan entreobro els ulls veig un home a contrallum que està mirant un dibuix d'un os, i fent càlculs amb un líquid i posant-lo a una màquina.

-De quin any ets?- Pregunta el senyor, que més endavant sabria que és en Leonardo Da Vinci.

-Com saps que no sóc d'aquesta època?-
Questiono jo amb dificultat.

-Cap persona d'aquests anys pensa que es pot volar. Però de quina època ets?-
torna a preguntar.

-Del 2022!-

De sobte noto com el cos em bull però tinc la sensació de que tot va bé... i sona el despertador... tot ha estat un somni.

-Uff

Miro el braç dret i veig dues punxades... què significa això?

LEONAR

